

Det ærede Medlem gaar her ud fra en urigtig Forudsætning, nemlig den, at Københavns Kommune og Købstadkommunerne allerede nu have en lovhjemlet Ret til at udrede Bidrag til Skolebespisningsforeninger. Dette er ikke Tilfældet, og det ærede Medlem vil blive Beviset skyldig for, at en saadan Ret gælder for København og Købstadkommunerne. Der haves ikke nogen Lovhjemmel i saa Henseende. Tværtimod kan der for det modsatte paaberaabes en fra Indenrigsministeriet under 15de Februar 1901 til Esbjerg Kommune afgiven Resolution, der bestemt viser, at Ministeriet har den Opfattelse, at man i Købstæderne ikke har Ret til uden Ministeriets Billigelse at udrede Bidrag af Kommunekassen til Skolebespisningsforeninger. Og samme Regel gælder for København; der er ikke i saa Henseende nogen Forskel paa, hvad der gælder for København og for Købstæderne. Det kan derfor ikke med Føje siges, at Lovforslaget medfører en Indskrænkning for Københavns og Købstæderne. Det er tværtimod en Udvidelse af Kommunalbestyrelsernes Ret i disse Kommuner, idet de efter Lovforslaget ville kunne afholde tilsvarende Beløb, som private yde, og med Ministeriets Samtykke endog udrede større Bidrag.

Andersen: Den ærede Ordfører udtalte, at jeg ikke kunde paavise nogen Lovhjemmel for, at København og Købstæderne for Tiden have Ret til at give Bevillinger til Øjemed som Skolebørns Bespisning. Jeg vil dertil sige, at der er en gammel Praksis at henvise til, en Praksis, som har vundet Hævd, og som man vel nok kan betegne som Udtryk for den i Øjeblikket gældende Ret. Det forekommer mig, at dette ogsaa har noget at sige. Men jeg tror, man kommer til at se klarere paa Sagen, naar man undersøger, hvorledes Forholdene ere nu, og hvorledes de ville blive, naar denne Lov bliver vedtagen. Nu er Forholdet det, at der f. Eks. her i København gives Bevillinger til Skolebørns Bespisning, uden at der fra højere Sted rejses nogen Indsigelse derimod. Disse Bevillinger have været af en saadan Størrelse, at de, saa vidt jeg har kunnet bringe

i Erfaring, i Aaret 1900 have oversteget det Beløb, som er blevet indsamlet ved privat Initiativ. Saaledes ere Forholdene altsaa nu. Naar dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, bliver Forholdet derimod det, at Københavns Kommune ikke kan bevilge mere, end der er indsamlet ved privat Initiativ. Det er dog absolut en Indskrænkning i den Ret, som Københavns Kommunalbestyrelse nu har paa dette Omraade. Saa sagde det ærede 3die Medlem fra 9de Kreds (S. Jensen), at denne Indskrænkning havde kun en mere formel Betydning, idet man ved at henvende sig til Ministeren vilde kunne faa den ønskede Tilladelse til at bevilge større Beløb. Men jeg mener, at der alene deri, at en Kommune skal henvende sig til Ministeriet for at faa Tilladelse til at give en Bevilling, ligger en Indskrænkning i den kommunale Ret, og jeg skal endvidere bemærke, at Spørgsmaalets Afgørelse jo er afhængig af, hvorledes den paagældende Minister ser paa Sagen. Er det en Mand, der ser velvillig paa den, er det sandsynligt, at han giver Tilladelsen, men er det en Modstander af Sagen — og der findes jo ogsaa saadanne — er der al Grund til at tro, at Tilladelsen ikke bliver givet. Det kan jo godt være, at den Indenrigsminister, vi for Tiden have, vil stille sig meget velvilligt — det antager jeg —, men man ved jo ikke noget bestemt. Der foreligger ikke nogen Handling fra Ministeriets Side, hvorefter man kan bedømme Ministerens Stilling til dette Spørgsmaal. Man har maaske nogen Grund til at tro, at han vil stille sig velvilligt; men Ministre ere jo Folk, der skifte, og fordi vi i Dag have en Minister, der ser velvilligt og humant paa denne Sag, er det ikke sikkert, at vi om et Aar have en Minister, der ser lige saadan paa den. Der kan godt komme en anden, der ikke sympatiserer med den, og da kan denne Lovbestemmelse føre med sig, at Skolebørns Bespisning indskrænkes ganske betydeligt. Den vil altsaa let kunne komme til at øve en uheldig Indflydelse paa den videre Udvikling af Bespisningssagen. Jeg mener derfor, at det ikke er den rigtige Vej, som Forslaget her er kommet ind paa, naar det fastsætter, at Købstæderne og Køben-